

чала жупа. За разглеждане на спороветъ между задругитѣ, старѣйшинитѣ имъ си избирали одного измежду тѣхъ, нареченъ жупанъ. Той живѣлъ въ нѣкое непристѣпно или нарочно укрѣпено мѣсто, наречено градъ. Когато настанѣла опасностъ, женитѣ и дѣцата отъ цѣлата жупа се прибирали въ града. Около тия укрѣпления на жупанитѣ изникнали полека-лека нови поселения, отъ които се образували славянскитѣ голѣми заселища, градоветѣ. Жупанитѣ се считали за управители на жупитѣ, но тѣхната властъ е била много ограничена; тѣ разглеждали само дребнитѣ спорове, а общитѣ работи на жупата се рѣшавали отъ събранието на всичкитѣ старѣйшини, наречено „вече“. Жупанитѣ били избирани обикновено все отъ едни и сѣщи сѣмейства; а отъ тия привилегировани сѣмейства е произлѣзло старото славянско дворянство (болярство), което имало отначало съ западното феодално дворянство само това общо, че било като него наслѣдствено. Жупанитѣ били само граждански началници, а въ врѣме на война славянитѣ си избирали за прѣдводителъ единъ воевода, или князь, който изгубвалъ властѣта си, щомъ войната се свършвала. Но понеже въ пограничнитѣ мѣста войната често избухвала, близкитѣ жупи, за по-лесна защита или нападение, се съединявали и образували държава, като си избирали единъ постояненъ князь. Тоя князь заповѣдвалъ и разпореждалъ, само слѣдъ като изслушвалъ съвѣта на старѣйшинитѣ.

Вѣрата на славянитѣ. — Славянитѣ си прѣдставлявали цѣлата природа оживена и пълна съ духове, които се подчинявали на вишия богъ. Тѣ различавали два вида духове, богове и бѣсове: боговетѣ били благосклонни къмъ хората, а бѣсоветѣ — враждебни. Вишиятъ богъ у тѣхъ се казвалъ Сварогъ. Той билъ богъ на небото, украсено съ слънцето, мѣсечината и звѣздитѣ. Сварогъ ималъ два сина: слънцето и огъня (Огненъ), отъ които слънцето се наричало още Хърсъ, Даждъ Богъ и Купало. Слѣдъ Сварога най-видно мѣсто заемалъ богътъ на грѣма Перунъ, който докарвалъ облацитѣ и пушалъ влагата, която била най-необходима за земледѣлческия животъ на славянитѣ. Други по-важни